

Iht. adresseliste

Høringsnotat – forslag til endringer i kringkastingsforskriftens regler om formidlingsplikt

1. Innledning

Kulturdepartementet sender med dette på høring forslag til endringer i § 4-2 i forskrift 28. februar 1997 nr. 153 om kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester (kringkastingsforskriften).

Høringsnotatet er avgrenset til en vurdering av formidlingsplikten for fjernsynssendingene til den kringkaster som myndighetene har utpekt til å ivareta særskilte allmenne hensyn. Som varslet i Meld. St. 38 (2014-2015) vil departementet sette i verk et arbeid med å revidere kringkastingsloven. I denne forbindelse vil departementet vurdere om den særskilte reguleringen av kabelnett i kringkastingsloven kapittel 4 bør opprettholdes, herunder kringkastingsforskriftens regler om formidlingsplikt.

2. Gjeldende rett

Formidlingsplikt for en bestemt tv-kanal gir kringkasteren krav på formidling. Kanalen er dermed sikret å nå ut til TV-seerne. Ordningen er kulturpolitisk begrunnet med at visse kanaler ivaretar et samfunnsoppdrag og derfor bør være sikret fremføring til TV-seerne.

Formidlingsplikt er lovfestet i § 4-3 i lov 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester (kringkastingsloven). Bestemmelsen er teknologinøytral, og gir hjemmel for at Kongen i forskrift kan gi regler om at visse kringkastingssendinger skal formidles i nett som kan formidle kringkasting. Regler om formidlingsplikt skal være rimelige,

forholdsmessige, åpne for innsyn og nødvendige for å oppnå klart fastsatte mål i allmennhetens interesse.

Nærmere regler om formidlingsplikt er gitt i kringkastingsforskriften § 4-2.

Kringkastingsforskriften § 4-2 lyder som følger:

Kabeleier har plikt til å formidle Norsk rikskringkastings fjernsynssendinger og Frikanalen. Kabeleier plikter også på markedsmessige vilkår å formidle fjernsynssendingene til den kringkaster som myndighetene har utpekt til å ivareta særskilte allmenne hensyn.

Hver formidlingspliktig sending skal disponere én kanal i nettet.

Formidlingspliktige programmer skal formidles over kanaler som er tilgjengelige for alle abonnenter i nettet.

Den som eier eller disponerer nett med liten kanalkapasitet kan søke Medietilsynet om fritak for formidlingsplikt etter denne bestemmelsen.

I EØS-retten er formidlingsplikt regulert i det såkalte forsyningspliktdirektivet¹ artikkel 31. Direktivet åpner for at medlemsstatene kan fastsette rimelige bestemmelser om formidlingsplikt for nærmere bestemte radio- og tv-kanaler. Formidlingsplikten må være nødvendig for å nå klart fastsatte mål i allmennhetens interesse. Kanaler som underlegges formidlingsplikt må derfor ivareta en allmenn interesse. Formidlingsplikten må videre være forholdsmessig og transparent. Forsyningspliktdirektivets krav om forholdsmessighet og transparens innebærer bl.a. at formidlingspliktige kanaler må utpekes av myndighetene. Utpekningen må skje etter en helhetsvurdering av hvilken kanal som best vil ivareta de allmenne interessene myndighetene har identifisert.

3. Departementets vurdering

Forskriftsbestemmelsen i § 4-2 første ledd andre setning slik den lyder i dag pålegger kabeleier på markedsmessige vilkår å formidle fjernsynssendingene til den kringkaster som myndighetene har utpekt til å ivareta særskilte allmenne hensyn.

TV 2 hadde fra 2011 til 2016 en avtale med staten som gav kanalen formidlingsplikt iht. kringkastingsforskriften § 4-2 første ledd andre setning. TV 2s formidlingsplikt falt bort da kanalens avtale med staten løp ut 31. desember 2016. Regjeringen kunngjorde i juni 2017 muligheten til å søke om å inngå avtale med staten om å tilby kommersiell allmennkringkasting. Avtalen har en varighet på fem år, og kompensasjonen er på inntil 135 mill. kr årlig. Kringkasteren som får oppdraget må bl.a. sørge for at TV-kanalen som skal tilby allmennkringkastingsinnholdet skal kunne tas imot av minst 95 pst av alle husstander i Norge.

¹ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/22/EF av 7. mars 2002 om universelle tjenester og forbrukerrettigheter knyttet til elektroniske kommunikasjonsnettverk og –tjenester (forsyningspliktdirektivet).

Den kommersielle allmennkringkasteren vil trolig måtte hente mesteparten av finansieringen sin fra kommersielle inntekter.

Forhandlinger mellom en kommersiell kringkaster utpekt av myndighetene og kabelselskap om vilkår og vederlag for tilgangen til den opprinnelige sendingen og for sekundærutnyttelsen ved videresending skal være gjenstand for frie forhandlinger mellom partene. Departementet har ved flere anledninger lagt til grunn at formidlingsplikten verken skal ha negativ innvirkning på vederlagets størrelse eller innebære en urimelig byrde for distributøren. Det ble derfor i 2010 tatt inn en presisering i forskriften om at formidlingen av fjernsynssendingene til den kringkaster som myndighetene har utpekt til å ivareta særskilte allmenne hensyn skal skje på markedsmessige vilkår.

Til tross for at departementet har presisert at formidlingsplikten ikke skal påvirke forhandlinger mellom partene, har det kommet flere signaler om at formidlingsplikten kan ha påvirket forhandlingene på en uheldig måte. Departementet foreslår derfor å oppheve formidlingsplikten for fjernsynssendinger til den kringkasteren myndighetene har utpekt til å ivareta særskilte allmenne hensyn.

Departementet viser til at det i kunngjøringen av en ny avtale om kommersiell allmennkringkasting er forutsatt at kringkasteren som får oppdraget må bl.a. sørge for at TV-kanalen som skal tilby allmennkringkastingsinnholdet skal kunne tas imot av minst 95 pst av alle husstander i Norge, og at opphevelsen av formidlingsplikten derfor ikke vil påvirke publikums mulighet til å ta imot sendingene fra kanalen.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser

Som en følge av at staten for øyeblikket står uten en avtale med en kommersiell allmennkringkaster, vil forslaget ikke medføre endringer i arbeidet med å føre tilsyn med regelverket. Forslaget vil derfor ikke medføre økonomiske eller administrative byrder for det offentlige utover dagens nivå.

For kabelselskapene innebærer forslaget i realiteten ingen forandring når det gjelder kapasiteten som må settes av til formidlingspliktige kanaler, siden ingen kanaler for øyeblikket har status som kringkaster myndighetene har utpekt til å ivareta særskilte allmenne hensyn. Endringen vil derfor etter departementets oppfatning ikke innebære endrede økonomiske eller administrative konsekvenser for kabeloperatørene. Departementet legger videre til grunn at forslaget heller ikke vil ha økonomiske konsekvenser for en ev. fremtidig kommersiell allmennkringkaster som inngår avtale med staten. Det vises i denne forbindelse til at bestemmelsen som foreslås opphevet forutsetter at formidling av slike kanaler i kabelnett skal skje på markedsmessige vilkår.

FORSLAG TIL ENDRINGER I KRINGKASTINGSFORSKRIFTEN

I forskrift 28. februar 1997 nr. 153 om kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester foreslås følgende endringer i § 4-2 første ledd:

Kabeleier har plikt til å formidle Norsk rikskringkastings fjernsynssendinger og *Frikanalen*.